

Arrest

nr. 129 113 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 9 januari 2014 (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, komt op 5 september 2013 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 23 december 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam: (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : China

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/12/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.
(…).”*

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 125 315 van 6 juni 2014 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Er wordt cassatieberoep ingesteld tegen dit arrest. Bij beschikking van de Raad van State nr. 10.709 van 12 augustus 2014 wordt dit cassatieberoep niet toelaatbaar verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden

beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "*moet*" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.2. Ter zitting stelt de verzoekende partij dat er nog sprake is van een belang in haar hoofdte, ondanks de gebonden bevoegdheid. Zij verwijst naar het eerste middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en naar artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat niet verhindert dat hogere verdragsnormen moeten gerespecteerd worden.

2.3 Er dient te worden nagegaan of de verzoekende partij een internationale verdragsbepaling aanvoert die mogelijkerwijze geschonden zou kunnen zijn. *In casu* voert de verzoekende partij in het verzoekschrift de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Deze aangevoerde schendingen dienen te worden onderzocht.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, waarvan de schending tevens aangevoerd wordt. Gezien deze bepaling reeds is omgezet in Belgisch recht en de verzoekende partij niet aantoonde dat deze omzetting niet correct gebeurd is, wordt de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.3.1 Aangaande de Terugkeerrichtlijn dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar betoog steunt op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen op het moment dat zij nog een schorsend beroep bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen lopende had, zij zodoende nog over een voorlopig verblijfsrecht meent te beschikken en zij bij afloop recht heeft op 30 dagen voor vrijwillig vertrek. De beroepsprocedure werd echter reeds op 6 juni 2014 beëindigd, wanneer de Raad bij arrest met nummer 125 315 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd heeft. Derhalve heeft de verzoekende partij hoe dan ook geen belang meer bij deze grief.

Tevens wordt gewezen op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van de verzoekende partij, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3.2. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar uiteenzetting enerzijds betreft op India en anderzijds op China.

Ten aanzien van India verwijst zij in de eerste plaats naar de voorwaarden van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en het feit dat het niet voldaan zijn aan die voorwaarden een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij met dit betoog kritiek levert op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2013, beslissing die niet het voorwerp van onderhavig beroep uitmaakt. Bovendien doet voormeld artikel van de vreemdelingenwet niet ter zake, daar de Raad in voormeld arrest van 6 juni 2014 heeft geoordeeld dat de toepassing van artikel 48/5, § 4 niet ter zake dienend is. Wat het verdere betoog van de verzoekende partij aangaande de behandeling van Tibetanen in India betreft en het risico op refoulement naar China, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot algemene beweringen en verwijzingen naar rapporten en artikels, zonder dat zij enig verband met haar persoon aannemelijk maakt. Bovendien blijkt uit voormeld arrest van 6 juni 2014 dat zij deze elementen ook reeds in het kader van haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingeroepen en dat hierop uitgebreid werd geantwoord, met als conclusie dat de argumenten aangevoerd ten opzichte van China niet relevant zijn. In het betrokken arrest werd besloten dat de verzoekende partij op grond van de door haar aangehaalde elementen geen vrees voor vervolging aantoonde in vluchtelingenrechtelijke zin noch dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat laatstgenoemd artikel van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Waar zij in haar verzoekschrift stelt niet over een "I/C" te beschikken en daardoor geen enkele garantie te hebben toegelaten te worden tot het Indiaas grondgebied, dient erop gewezen te worden dat zij zich beperkt tot een loutere bewering en dat bovendien ook hierop reeds werd ingegaan in voormeld arrest van 6 juni 2014, met name:

"2.12. Ten slotte is het aan verzoeker om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar India om redenen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zoals hoger reeds gesteld heeft verzoeker geen vervolging aangetoond in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker steunt zich louter op de bewering dat hij moeilijkheden zal hebben omdat hij geen geldig Indiaas reisdocument (IC) meer bezit. Verzoeker beschikte over een Registration Card (RC) en een Identity Card (Yellow Book). Verzoeker verklaart eerst dat zijn RC en IC werden afgenomen toen hij in België aankwam en gevraagd of er een visum was "ja visum voor Nederland denk ik. Ik kreeg het niet in mijn handen" (verklaring 26A). Verzoeker verklaart nadien strijdig hiermee dat "toen we in Mumbai aankwamen moest ik die afgeven" (gehoor p. 6). Dat verzoeker zijn IC diende af te geven aan de smokkelaar kan geenszins overtuigen gezien de tegenstrijdige verklaringen, dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoeker 950 000 roepies (verklaring 32) zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze kon reizen. Voorts is niet geloofwaardig dat hij geen fotokopie zou gemaakt hebben van zijn voornaamste identiteitsdocument "IC", terwijl hij wel een fotokopie voorlegt van zijn RC (CGVS-gehoor p. 9-10).

2.13. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India" dat "Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaden". Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro." Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

Indien geen visuminformatie bij het dossier werd gevoegd, dan kan dit enkel gelden als vaststelling en kunnen hier geen nadere conclusies aan verbonden worden, en al zeker niet naar het beweerde illegale karakter van verzoekers reis. Bovendien kwam verzoeker zonder problemen het Schengengebied binnen via de luchthaven, wat eerder illustreert dat verzoeker zich genoegzaam gedocumenteerd heeft aangeboden aan de grensinspectie. Verzoeker geeft ook geen toelichting waarom hij desgevallend hier in België geen duplicaat van zijn IC kan verkrijgen bij de Indiase ambassade, desgevallend met de hulp van de Tibetaanse overheid in India of in België (gehoor p. 6). In dit verband kunnen de ter terechtzitting neergelegde attesten van de Indiase ambassade echter evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd op grond van het Vluchtelingenverdrag. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de TCA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India gehandeld wordt en voorts kan uit deze stukken niet kan blijken dat de personen over de enige identificatie beschikten. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 21 en 22) niet blijken dat hun situatie gelijklopend is met deze van verzoeker. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit -wat niet is aangetoond- kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicata kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 29 januari 2013). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

Verzoekers verweer dat "Daarnaast moet men ook van een terugkeervisum voorzien zijn en niet enkel van een NORI stempel. Uit het administratief dossier van verweerster blijkt niet of in dit geval men in de mogelijkheid is om terugkeerpapieren te verkrijgen", kan niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat "Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen" en bovendien dat "Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC". Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn IC dan wel met een duplicaat IC probleemloos zou moeten kunnen terugkeren. Bovendien werd nog terecht opgemerkt tijdens het CGVS-verhoor dat geen Schengenvisum kan verkregen worden tenzij de IC ook een NORI stempel bevat. "Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt" wordt in casu niet geadstrueerd gezien verzoeker wel degelijk in het bezit is van zijn IC, minstens een IC duplicaat kan verkrijgen, noch kan blijken dat verzoeker dwingende redenen had om India te verlaten. Verzoekers opmerking over de overnameakkoorden is evenmin dienstig.

2.14. Verder stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: "Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.". Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf opnieuw een RC te verkrijgen."

Door louter te herhalen dat de verzoekende partij niet over een IC beschikt, doet zij geen afbreuk aan hetgeen gesteld wordt in het arrest van 6 juni 2014.

Met betrekking tot China dient erop gewezen te worden dat uit voormeld arrest van 6 juni 2014 blijkt dat de verzoekende partij niet over de Chinese nationaliteit beschikt. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verzoekende partij door België of India naar China zou worden overgebracht. Bovendien is in voormeld arrest van 6 juni 2014 reeds uiteengezet waarom de argumenten van de verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement niet gegrond zijn. De verzoekende partij brengt in dit verband geen nieuwe argumenten aan. Voor het overige kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich ook wat China betreft, beperkt tot loutere beweringen en algemene verwijzingen, en zodoende een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

2.4 Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 7, 39/2, 52/3, 1, 6°, 48/5, § 4 en 74/13 van de vreemdelingenwet, het gelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, de algemene beginselen van behoorlijkbestuur, zijnde de zorgvuldigheidsplicht, machtsmisbruik, de formele en materiële motiveringsverplichting, het proportionaliteitsbeginsel, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Gezien de verzoekende partij niet over het vereiste belang beschikt bij huidig beroep en de bestreden beslissing haar grondslag vindt in een definitief geworden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, dienen deze aangevoerde schendingen niet te worden onderzocht (*cf.* RvS (c) 2 juli 2014, nr. 10.614).

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET